

Sergio
Heredia

Al futbol, de franc

Raphael Nagel (46) i Verónica Cabrera (37) et porten de franc a veure el futbol.

És literal:

Només has de dir que sí. I la Fundació Nagel t'ofereix una de les mil entrades que li ha comprat a l'Espanyol aquest any.

—Que feliç que sóc veient les cares de felicitat en aquests nens. Sé que no els canviaré la vida. Que l'espectacle només dura dues hores. Però per a mi és suficient —em diu Nagel.

Tot i això, hi ha una cosa que no entén: cada vegada que es reuneix amb el directiu d'un modest club de futbol i li ofereix les entrades per als nens, sempre li contesten el mateix: "Per què ens regales això a canvi de res...?".

—Hi ha alguna cosa en la cultura d'aquest país que se m'escapa.

Nagel és alemany. Va ser banquer i fill de banquer. Manfred, el pare, va tenir una vocació filantròpica. S'entossudia a donar un cop de mà als altres. Va dedicar bona part de l'herència a ajudar en la lluita contra les addiccions, la droga i l'alcoholisme entre els nens.

—El meu pare també va ser un excel·lent futbolista. Va jugar a la Bundesliga amb l'Stuttgart —afegeix Nagel.

Raphael Nagel no va jugar a futbol. Es declara un pessim jugador. El que sí que va fer va ser entrar en el negoci de la banca. Viatjava molt. Reestructurava empreses. Refinançava deutes corporatius i institucionals.

El 2010 va tenir un infart.

Es va veure en un hospital a Berlín, en una sala col·lapsada. Va presenciar la mort de l'home de vint-i-un botó de la llitera contigua. Es va il·luminar.

"Tots em pregunten el mateix: 'Per què em regales això a canvi de res?'. Sóc incapaç d'entendre-ho"

Quan va sortir d'allà va decidir ajudar els altres.

Raphael Nagel i Verónica Cabrera, la seva dona, es van mudar a Barcelona i van constituir la Fundació Nagel. Van decidir assistir a famílies en risc d'exclusió. Organitzarien tallers d'educació financera. I si podien oferir alguna alegria, millor.

Van tenir l'oportunitat d'adquirir una llotja a l'estadi de l'Espanyol. Tots dos van sortir a la grada i es van veure allà sols. Ocupaven dues butaques. Els en sobraven deu.

Van pensar:

—I si canviem la llotja per mil entrades per als més necessitats...?

Van repensar la inversió. Van renegociar amb els pericos. Fàcilment van arribar a un acord.

Ara la fundació va club per club, en àrees deprimides, amb alt nivell d'atur i una àmplia quota de morositat.

Pregunta als directius:

—Voleu anar al futbol?

Tots acaben dient que sí, encara que ho fan una mica confusos.

—De debò? És de franc? Sense gens a canvi...? —insisteixen els convidats.

En aquest país ningú no regala res, li diuen a Nagel.

I l'home, que no hi ha manera. Que no ho entén.